Ágh István

Siratók után

Kinyitja-e még irkámat az ihlet,
mint a rügyet a márciusi nap?
mikor reggelre kizöldell a kertben
korhadt kérgéből a gesztenyefa,

istenáldotta szárnyat leveleznék
a vegetatív létezés szerint,
boldog lennék, mint a parázna gerlék,
de arról már egy agg költő nem ír,

a siratónak síri csend a vége,
az életem gyászommal azonos,
mennél jobban eltölt a hiányérzet,
annál zártabb és üresebb vagyok,

mert amibe túlélve belehaltam,
ahhoz minden más jelentéktelen,
és torz, amit a hírek elhallgatnak,
a hazugságnak szörnyű vége lesz,

már látom is a képzelt világvégét,
elmúlásom képében közelít,
az összes lény és vele minden érték,
mint egy kifosztott otthon, megszűnik,

a megrendülés sodra elragadhat,
attól még följajdulna ihletem,
de ha széthull az utolsó hasonlat,
már soha senki nem írhatja meg.